

SÖKAREN

Nr 6 1966 Årgång 3

Lösnummerpris 1: 80 (inkl. oms.)

INNEHÅLL:

Henry L. Pierce:

De döda berättar	1
Tidskriftsförteckning	4

Henrik Nilsson:

Om naturandar	5
---------------------	---

Raymond Drake:

Greve St. Germain	6
Om existensen	8

Dr. Hynek gör en UFO-undersökning

10

V. Vallberg:

Färgernas inverkan på människan	11
Att göra det omöjliga möjligt	12

Norman Vincent Peale:

Trons magi	13
------------------	----

Karl Christiansen:

Meditation i öst och väst ..	14
Nya böcker	16

Den som aldrig ändrar mening,
älskar sig själv mer än sanningen.

*

Var mild och hänsynsfull mot
alla utom mot dig själv. Goda känslor
är ingenting om de inte leder
till goda handlingar.

*

Målet för en dispyt skall inte
vara seger utan behållning.

*

Nöjet att behaga är berättigat;
önskan att dominera är sårande.

*

Bättre att undersöka en fråga
utan att avgöra den än att avgöra
den utan att undersöka den.

Joseph Joubert.

DE DÖDA BERÄTTAR

Av Henry L. Pierce

Döden inträffade plötsligt för en 37-årig elektriker i Pittsburgh, USA, i fjol. Han fick ström genom kroppen och avled. Läkarna sa att han var död. Men de gav inte upp hoppet. De försökte återuppliva honom med syrgasbehandling och andra moderna medicinska metoder. Och de lyckades.

Sedan mannen återfått medvetandet, hade han en märklig, fascinerande historia att berätta. Under det han var död, hade han erfaren hur han lämnade sin kropp. Han uppgav — och höll fast vid — att han hade besökt sitt hem i kroppslöst tillstånd.

Var det en dröm? Kanske.

Men han kunde i detalj beskriva en grannes visit i hans hem och det samtal som då fördes, medan han själv var närvarande!

Antalet fall av det här slaget ökar. Nya mediciner, hjärtmassage och hjärtkirurgi för alltfler människor "åter från de döda", och dessa berättar om upplevelser under döden vilka tycks trotsa kända, vetenskapliga lagar. Upplevelsena skulle kunna vara drömmar. Men, liksom elektrikern i Pittsburgh, kan dessa personer ofta beskriva händelser på andra platser, som de bevittnat.

En keramiker i Montana kom en hårsman från döden under en svår lunginflammation. Hon berättar följande:

"Jag minns inte att jag förlorade medvetandet. Man har sedan omtalat för mig att jag befann mig i djup coma. Men plötsligt kunde jag se mig själv där jag låg i sängen. Jag såg min make och läkaren och hörde allting de sade. De trodde inte att jag skulle leva till morgo-

nen. De samtalade en stund och gick därefter in i vardagsrummet. Det var som om jag kunde följa efter dem. Min man tog fram en bok som han hade hållit på att läsa i, och läste upp ett stycke för doktorn, och sedan diskuterade de det."

När hon återfått medvetandet, berättade hon för sin man allt vad hon hade sett och hört. Han bekräftade varje detalj.

Var det en dröm?

Kanske. Eller kanske hon hörde tillräckligt mycket av samtalet i sitt comatösa tillstånd för att sedan kunna lägga till resten. Eller kanske att hon i likhet med Pittsburgh-mannen begav sig in i det okända gränslandet mellan medvetet och omedvetet — där telepati och klärvoajans hör hemma.

De flesta sådana här fall hemlighålles noga. Vidsträckt publicitet ges däremot åt medicinska mirakler där en nyss avliden blivit återuppväckt. Men den uppväcktes erfarenheter i dödstillståndet undviks omsorgsfullt. Frukten för förlöjligande är en orsak. Patienterna är rädda: rädda för att inte bli trodda, för att bli ansedda som "stolliga". Detta var vad som hände elektrikern i Pittsburgh. Och samma öde rönt en man som befunnit sig i djup coma och efteråt uppgav att han hade sett och talat med sin fru som en kort tid innan hade dödats vid en bilolycka.

Läkare och sköterskor vill inte se dessa fall publicerade. De nämner dem sällan i sina redogörelser. Tidningsmän inbjuds sällan att skriva om fall där något som synes övernaturligt, har hänt, hur dramatiskt patientens återuppväckande än kan ha varit.

En kvinna i Pennsylvania förklarades död efter en hjärtattack. Sedan hon hade återupplivats tack vare moderna kirurgiska metoder, lät man tidningsfolk få veta att fallet haft ett dramatiskt förlopp. En pressintervju förbereddes. Men så plötsligt fick sjukhuspersonalen mystiskt en helt ny inställning. Journalisterna tillsades, utan förklaring, att de trots allt inte kunde få tala med patienten. Sjukhusets PR-folk som först hade arbetat för att ge publicitet åt fallet, blev oförklarligt tysta. De sa endast att det "inte tycktes stå riktigt rätt till med patienten", att man inte kunde sätta tro till hennes ord. Läkarna tillät ingen inblick i sina journaler om fallet, och kvinnans identitet avslöjades aldrig.

Läkarna själva är emellertid inte immuna mot sådana här mystiska upplevelser. En 68-årig läkare i Buffalo låg döende efter en lång sjukdom. När natten kom, förklarade han medvetandet. Hans hustru och sväger vakade hos honom.

"Ungefär klockan tre på natten", berättar svågern, "vaknade han plötsligt ur en djup coma. Han tycktes vara klar och vid sina sinness fulla bruk. Han berättade att han hade varit på en annan plats. Han beskrev den inte, men han upprepade: 'Jag har inte varit här — jag har varit någon annan stans.' Han dog innan morgonen."

En mer detaljerad berättelse kommer från en engelsk läkare och diplomat, Sir Auckland Geddes. I ett föredrag inför det kungliga medicinska sällskapet beskrev Sir Auckland vad han kallade "erfarenheter som gjordes av en man vilken fördes genom dödens portar men återkallades till livet genom medicinsk behandling".

Sir Aucklands patient syntes ha blivit förgiftad. Han träffades så snabbt av olyckan att han inte fick tid att tillkalla hjälp. Han berättar:

"Jag ville ringa efter hjälp men fann att jag inte kunde det, och lugnt och stilla gav jag så upp försöket. Jag insåg att jag var mycket illa därnär, och mycket snabbt överblickade jag min ekonomiska ställning. Mitt medvetande föreföll mig aldrig på något sätt oklart, men plötsligt märkte jag att det höll på att skilja sig från ett annat medvetande, som också var jag."

Detta andra medvetande, sa Sir Auckland, blev alltmer dominerande under det mannens tillstånd förvärrades. Patienten berättade vidare:

"Småningom upptäckte jag att jag kunde se, inte endast min kropp och sängen där den låg, utan allting i hela huset och trädgården, och sedan fann jag att jag såg inte bara vad som var där hemma utan även i London, Skottland, ja, faktiskt, vartän min uppmärksamhet vändes, tycktes det mig; och den förklaring som jag mottog — från vilken källa vet jag inte, men jag kallade den min "rådgivare" (mentor) — var att jag var fri i en tidsdimension i rymden där "nu" var i någon bemärkelse lika med "här" i den vanliga tredimensionella vardagsvärlden."

Hur "ser" en människa i detta tillstånd, om hon inte har några fysiska ögon?

Sir Auckland sa att fastän mannen tycktes se som vore det med två ögon, "uppfattade" han tingen snarare än "såg" dem — i hög grad som om ett helt annorlunda slag av förnimmande (utomsinnligt?) hade kommit i bruk.

I detta tillstånd "såg" mannen, sa Sir Auckland, en kvinna gå in i sin sängkammare. Patienten fortsatte:

"Jag förstod att hon fick en fruktansvärd chock, och jag såg att hon skyndade sig till telefonen. Jag såg min läkare lämna sina patienter och komma mycket snabbt, och jag hörde honom säga, eller såg honom tänka: 'Det är snart slut.' Jag hörde honom fullt tydligt tala till mig i sängen, men jag var inte i kontakt med min kropp och kunde inte svara honom."

Doktorn gav den döende en injektion, omtalade Sir Auckland, och patienten hade detta att säga:

"När hjärtat började slå kraftigare, drogs jag tillbaka till kroppen, och jag var utomordentligt förargad över detta, ty jag var så intresserad av mitt kroppslösa tillstånd och började förstå var jag var och vad jag "såg". Jag återvände till kroppen mycket förtretad över att ha blivit dragen tillbaka, och då jag hade återvänt, försvann den klara visionen av allting, och jag ägde bara ett oklart medvetande, där pina rådde."

Var det en dröm?

Sir Auckland sa att upplevelsen

inte hade någon tendens att blekna bort som en dröm efter uppvaknandet. "Vad kan vi tro om det?" frågade han. "Bara om en sak kan vi vara vissa — det är inte något bedrägeri."

En skotsk kirurg, Sir Alexander Ogston, har berättat om hur han var nära döden i tyfoidfeber på ett sjukhus i Sydafrika.

"Kropp och medvetande syntes vara två skilda ting (dual)", sa han, "och i viss utsträckning avskilda från varandra. Jag var medveten om kroppen som en orörlig, omkullvräkt massa nära dörren; den tillhörde mig, men den var inte jag."

I detta tillstånd, sa han, "hade jag en egendomlig förnimmelse att jag kunde se genom väggarna i byggnaden, fastän jag var medveten om att de fanns där och att allting var genomskinligt för mig."

Sir Ogston berättade om att han "såg" en annan läkare i en annan del av lasarettet bli mycket sjuk, skrika till och dö. Han hade inte känt till denne läkares existens, sa han, och tillade: "Jag såg hur de täckte över hans kropp och tyst bar ut honom."

Sköterskorna bekräftade senare denna händelse, omtalade han.

Men det är inte bara i dödstillstånd eller i dödens omedelbara närhet som sådana här upplevelser förekommer. Många har erfart hur det är att försöka väcka upp sig själva ur en djup sömn och inte kunna det. Om ni någonsin upplevt detta, vet ni hur skräckinjagande det kan vara. Man är fullt medveten om omgivningen, man försöker skrika — men kan inte få fram ett ljud. Man försöker nypa sig själv men kan inte röra fingrarna. Tillfälligtvis har man förlorat kontrollen över sin kropp.

En tjugoförårig man i Buffalo hade två gånger denna upplevelse. Han råkade vara intresserad av utomsinnligt förnimmande (ESP). Så vid det andra tillfället glömde han sin skräck tillräckligt länge för att försöka ett experiment.

"Jag ville ta reda på om mitt förnimmelselfält kunde utvidgas i detta tillstånd — liksom telepati och klärvoajans", omtalar han, "så jag riktade min uppmärksamhet mot

(Forts. på sista sidan.)

OBS! SÖKARENS nästa nummer kan förmodligen inte utkomma förrän om några månader.

VARIA

Folk förhåller sig i allmänhet så till psykisk forskning att de antingen har en stark vilja att tro eller en lika stark vilja att inte tro. De övertygas sällan av resultat som uppnåtts. De som inte tror, ifrågasätter först om de gjorda observationerna varit fullständiga och riktiga, sedan ifrågasätter de forskarnas integritet och sundhet och slutligen deras integritet som utfrågats av forskarna. Utan hänsyn till tyngden av förekommande bevismaterial, förnekar de detta vid minsta tecken som stöder deras misstankar.

Det är också intressant att folk som gärna vill tro, är precis lika motsträviga mot forskning som tvivlarna. De är emot vetenskapliga undersökningar, då sådana tycks hota grundvalarna för deras religiösa tro."

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen

Nr 6 — 1966 — Årgång 3

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton 70 60 47

Tel.: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER

10 nr 17: 50
5 nr 9: —

En pren.-termin kan börja med nr 1 eller nr 6.

Nr 2, 1966 är slutsålt. Nya prenumeranter kan få ersättningsnr från 1965.

Ur de två äldre årgångarna är nr 2, 1964 och nr 5, 1965 slut; övriga 8 nr finns att få för tillsammans 14 kronor.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 128, Helsingfors, postgiro 5333. Helår kostar då mk 13,— och halvår mk 7,—.

Ombud i Danmark: Esperanto-Boghandel, Ellemarksvej 12, Aarhus, postgiro 13 58 32. Helår 25 d. kr., halvår 13 d. kr. Ombud i Norge: I. T. Martinsen, Sørbakken 1, Skjoldtun, Fana, postgiro 7 13 77. Helår 27 n. kr., halvår 14 n. kr.

Annonspriser:

Helsida 145: —, halv sida 80: —,
kvartssida 45: —,
småannonser 1: 30 per spaltrad

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGSS TRYCKERI AB
Ljusdal 1966

(Från en artikel i The Indian Journal of Parapsychological Research.)

*

Fru Dagmar Westerström berättade i Sökaren nr 2 i år att vid det lasarett i USA där hon arbetar som sjuksköterska, visades Arigos psykiska operationer på film. Alla läkare vid lasarettet hade inbjudits att se filmen — samtliga uteblev.

William Belk nämnde i en artikel i nr 8 förra året att han bjöd en professor i Manila att följa med i bil en kort sträcka för att se psykiska operationer. Professorn avböjde.

Vid en demonstration av slagrute fenomenet i Skellefteå, som omtalades i nr 7 i fjol, vägrade professor von Friesen, känd från TV-programmet "Fråga Lund", att se på och vände demonstrativt ryggen till.

En sådan här irrationell attityd, som är allmän hos ortodoxa vetenskapsmän i förhållande till UFO, healing, psykiska fenomen etc., finner vi många exempel på från vetenskapernas historia.

När fonografen hade uppfunnits t. ex., ansåg ledande forskare att den var en bluff, eftersom varje vettig människa visste att den mänskliga rösten inte kunde reproduceras. De vägrade att undersöka apparaten och påstod att det fanns en liten människa gömd inuti den.

Revolutionärer inom tänkandets och vetenskapernas område blir väl alltid bemötta med överlägset förakt, intill dess de fått tillfälle demonstrera sina påståenden eller uppfinningar.

En demonstration kan emellertid många gånger stöta på stora svårigheter, då "revolutionären" inte har medel att tvinga någon att sätta sig in i hans sak och de okunniga ofta synes lida av en mental blockering så att de inte kan se. Det hjälper således inte att kunna påvisa att det finns en lång rad fall då sjukdomar botats med healing eller vegetarisk diet eller någon annan oortodox metod. Bevisen fungerar inte i deras sinnen som inte kan anpassa sig till det radikalt nya. Ett accepterande av dessa ting faller utanför deras intellektuella kapacitet, och de vänder sig från det som man vänder sig från en vanvettig människa.

När riksdagen en gång för flera år sedan beslöt att en undersökning av de homeopatiska medicinerna skulle göras, tillsattes en kommitté i vilken ingen homeopat ingick; man undersökte de homeopatiska medlen kemiskt och förklarade att det var så små mängder av de verkande ämnena att denna medicin var värdelös. Någon klinisk undersökning gjordes aldrig! — En liknande stupid inställning har medicinalstyrelsen nu intagit till det mycket lovordade medlet pollen.

*

"Psykisk forskning har lika stor betydelse för mänsklighetens framtid som utvecklingen av själva vetenskapen har haft under de senaste 300 åren", sa Sir Alister Hardy nyligen i ett tal som han som ordförande höll inför det engelska sällskapet för psykisk forskning. I en intervju för Psychic News säger den 70-åriga professorn att han betraktar lösningen på problemet om sambandet mellan själ och kropp som människans mest angelägna behov för närvarande. "Hur vår framtida civilisation kommer att se ut, beror på om den kommer att styras av en materialistisk doktrin eller inte; detta är skälet till att jag betraktar psykisk forskning som ett ämne av så dominerande betydelse."

I sin bok "The Living Stream" skriver Sir Alister bl. a.: "Om endast en procent av de pengar som används till naturvetenskaperna, kunde anslås till undersökning av religiösa erfarenheter och psykisk forskning, skulle det kanske inte dröja länge innan mänskligheten fick se gryningen av en ny tidsålder på jorden."

Sir Alister, som själv är biolog, anser att det största hindret för ett erkännande av psykisk forskning kommer från naturvetenskapernas företrädare. Ty bland dem råder en intellektuell atmosfär i vilken man vill betrakta psykiska fenomen som omöjliga.

Professorn tror att ett fullt vetenskapligt erkännande av telepatin skulle göra mycket för att omkullkasta den vitt utbredda åsikten att medvetandet blott är ett bihang till hjärnan och endast återger händelser i denna.

*

I FRNM Bulletin som utges av Parapsychology Press i Durham, USA, beklagar professor Rhine i

en ledare bristen på aktiva, kvalificerade psi-forskare. Av de tolv som sedan 1957 fått det årliga, internationella McDougallpriset för den mest betydande publicerade parapsykologiska forskningsinsatsen under ett år, har åtminstone åtta av en eller annan anledning tydligt dragit sig tillbaka från aktivt arbete. Och denna avgång av folk begränsas inte till dem som fått utmärkelsen. Men det har alltid varit stor omsättning på parapsykologiska forskare, skriver Rhine, som också uppger att fler unga människor nu är intresserade av psi-undersökningar än tidigare.

*

I mars-aprilnumret av NICAPs tidskrift **The UFO Investigator** läser vi att kommitténs högkvarter i Washington vid tiden för pressläggningen mottog 1000—1500 brev dagligen. Rekordet är 2100 brev på en dag. UFO-fenomenet har fått vidsträckt publicitet i Amerika, och intresset hos allmänheten är stort.

Över 150 gallupintervjuare har ställt frågor till amerikanarna rörande UFO:n. Man har kommit fram till att 96 procent av befolkningen har hört eller läst åtminstone något om flygande tefat. De insamlade data visar att UFO-observationer förekommer lika mycket bland personer med högre som med lägre utbildning. 46 procent av USAs vuxna befolkning tror att UFO:n är "verkliga" medan 29 procent tror att de är "inbillningar"; resten har ingen uppfattning. 6 procent menar att de har utomjordiskt ursprung. Andra förklaringar som nämns av dem som tror att de är "verkliga", är testföremål som tillhör flygvapnet, sumpgas, meteoriter, stjärnskott, väderballonger, övernaturliga uppenbarelser.

Om "kontaktade" skriver UFO Investigator att "vi har undersökt åtskilliga uppgifter från personer som säger att de har gjort resor i rymdskepp tillsammans med ädla varelser från andra platser. Vi har inte funnit en tillstymmelse till bevis som stöd för något av dessa påståenden, men vi har funnit många exempel på bedrägeri".

SÖKARENS red. har emellertid hittills inte påträffat någon noggrann redogörelse som NICAP publicerat angående undersökning av "kontaktades" uppgifter.

TIDSKRIFTSFÖRTECKNING

GRAAL. "De sökande människornas tidskrift." Argång 31. 10 nr pr år. Helår kr 15:—, halvår kr 8:—. Postgiro 15 03 51, adress Astreavägen 5 Lidingö 1. Red. Fru Ingrid Nyborg-Fjellander. — Red. är liberalkatolik och teosof. "Döden behöver inte vara någon katastrof för den som tror, att livet fortsätter ganska naturligt, när vi lämnat kroppen. Men vi kan inte komma ifrån, att många chanser vi har, medan vi lever i det fysiska, då glider ur våra händer. Många former av kontakt och samvaro, många möjligheter till insats, många chanser att ge ett handtag är inte längre våra, när vi passerat dödens tröskel."

LIBERALKATOLSKA KYRKOBLADET. 4 nr pr år. Prenumerationspris kr. 8:—. Postgiro 5 58 95, adress Astreavägen 5, Lidingö 1. Red. Biskop Sigfrid Fjellander.

TEOSOFI I NORDEN. Organ för Det Teosofiska Samfundet i Danmark, Norge och Sverige. Prenumeration för Sverige sker genom postgiro 55 82 16. Adress Östermalmgatan 12, Stockholm. Helår kr 12:—, halvår kr 7:—. Tidskriften innehåller artiklar på de tre skandinaviska språken. Svensk red. Fru Eva Ostelius.

ANTROPOS. Tidskrift för antroposofi. Argång 13. Årsprenumerationspris sept.—juni, 10 nr, kr 20:—. Postgiro 5 88 71. Adress Rådmansgatan 14, Stockholm O. Red. Dr. jur. Hans Mändl. "Insikt om den kosmiske Kristus är en av andevetenskapens mest vägande forskningsresultat. Den lär oss förstå Kristi sammanhang med solen, centrum för vår värld och förutsättning för vår tillvaro."

BIODYNAMISK ODLING. Medlemsblad för Svenska Biodynamiska Föreningen. Adress Ytter-Eneby, Järna. Red. Kjell Arman. "Den biodynamiska metodens mål är: Bevarandet av jordens fruktbarhet i vår tid och för framtiden. Höjandet av kulturväxternas motståndskraft mot sjukdomar och insektsangrepp, så att användning av giftiga växtskyddsmedel blir onödigt. Produktion av livsmedel med högsta näringskvalitet."

SEKLET. Argång 13. Utkommer oregelbundet. Prenumerationspris 7: 50. Postgiro 5 29 99. Adress Box 634, Stockholm 1. Red. Harry Blom. — Tidskriftens främste medarbetare är kyrkoherde V. Vallberg. Den behandlar ämnen som homeopati, örterapi, pendelforskning, astrologi, frenologi, psykiska fenomen, hälsofrågor, religion m. m.

Att få in i samfundet många nya medlemmar, som endast upprepar vad som redan blivit sagt, och som citerar i stället för att själva tänka, det är av ringa värde. De som inte själva tänker över ett ämne utan endast accepterar andras auktoritet, är inte till någon verklig hjälp för oss. Vi önskar oss medlemmar, som ägnar sin tankes kraft åt sanningssökande.

Ur ett föredrag av Annie Besant vid teosofiskt årsmöte i London 1919.

SPIRITUALISTEN. Organ för spiritualismen i Sverige. Argång 26. 10 nr pr år. Prenumerationspris kr 12:—. Postgiro 15 37 33, adress Stockholms Spiritualistiska Förening. Red. Rolf Carleson., Wennerbergsgatan 5, Stockholm K.

"— — — spiritualism i våra dar. Vad är dess syfte? — Det är, att bevisa genom andliga nådegåvor att vi utgör en del av det andliga redan i detta liv, i detta nu, att det finns en andlig arvedel som väntar oss var och en när denna jordetillvaro är till ända."

TIDSKRIFT FÖR HÄLSA. Argång 27. Månadstidning. Helår 27: 50, halvår 14: 25. Postgiro 15 70 33. Adress Box 1, Lidingö 1. Red. Arne Algard och Eskil Svensson. — Tidskriften är ett — icke officiellt — organ för Hälsofrämjandet, dvs "waerlandrörelsen". "Motto: Samarbete med naturen."

VEGETARIANEN. Svenska Vegetariska Föreningens organ. Argång 64. Helår kr 15:—. Medlemmar erhåller tidningen fritt. Postgiro 1702. Expedition Rådmansgatan 88, Stockholm. Red. Ernst Juneby.

DJURENS RÄTT. Organ för Nordiska Samfundet till Bekämpande av Plågsamma Djurförsök, svenska avdelningen. Argång 60. 4 nr pr år. Tidskriften ingår i medlemsavgiften som är kr 10:— pr år. Postgiro 5 26 31. Adress Restadsvägen 15, Bromma. Red. Johan Börtz. "Moralen går före vetenskapen. Ända målet helgar icke medlen. Rättvisa åt alla!"

FREDEN. Organ för Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen. Argång 39. Minst 20 nr pr år. Helår kr 15:—, halvår kr 8:—. Postgiro 60 38 73. Adress Jungfrugatan 30, Stockholm O. Red. Bertil Svahnström, ansv. utg. Per Anders Fogelström.

SVALORNA. Organ för U-landsföreningen Svalorna i Sverige, svensk förening för volontärtjänst i utvecklingsländer. Argång 7. Medlemskap och prenumerationspris kr 20:—. Adress Nybrogatan 40 III, Stockholm O. "Nya faddrar efterlyses. Vem vill bli fadder för ett av de 50 nyintagna barnen i Nazarets småskola i Chorillos utanför Lima, Peru? Barnen får sina böcker och skrivmaterial gratis och slipper uniform i vår skola. Fadderavgift: 30:— per månad."

(Ovanstående tidningsuppgifter ges med reservation för ändringar som kan ha skett på senaste tiden.)

OM FÖREKOMSTEN AV NATURANDAR

I anslutning till Ivan Troëngs artikel i SÖKAREN, nr 3/66, "Älvor — finns dom?", kan jag berätta följande:

År 1943 blev jag bekant med en ung flicka i Stockholm, hon var då 18 år. Det var en glad och munter flicka, vars huvudsakliga intresse vid den tiden var pojkar och dans. Däremot hade hon inte alls någon kännedom om eller något intresse för ockulta frågor. En gång kom jag att nämna om de fotografier av älvor och en gnom som finns reproducerade i Conan Doyles 1922 utgivna bok "The Coming of the Fairies". (Jag hade intresserat mig för dessa problem sedan slutet av 30-talet.)

Flickan blev plötsligt djupt allvarlig. Därpå berättade hon om hur hon under hela sin barndom (hon hade något år tidigare inflyttat från ett brukssamhälle i södra Norrland) hade umgåtts och lekt med tomtar och älvor. De brukade komma fram ur skogen, ofta i stora skaror, leka med henne och klänga på hennes kläder. Ingen av hennes föräldrar eller syskon kunde se eller uppfatta varelserna, de tog hennes berättelser endast som utslag av barnsliga fantasier. När hon skulle gå ut, brukade hennes far ibland skämtsamt säga: "Gå nu och lek med dina tomtar och troll!", vilket ju ofta också var hennes avsikt. För henne var de verkliga och naturliga lekkamrater som hon aldrig kände någon rädsla för, däremot förundrades hon över att ingen annan kunde se dem. Ibland hade hon varit nedstämd, därför att alla tog för givet att hon fabulerade. Jag vill minnas, att hon berättade att hennes förmåga att se dem upphörde i 13—14-årsåldern. Vid våra samtal återkom hon sedan flera gånger till dessa märkvärdiga barnomsupplevelser under ivriga försäkringar att det hon då upplevt var sanning och verklighet och inte fantasi och dröm.

1944 försvann hon ur min bekantskapskrets, innan jag — som jag då hade för avsikt — hunnit nedskrivna hennes berättelser. Jag kommer dock ännu ihåg hennes namn.

Utan tvivel var det i detta fall fråga om ett klärvoajant seende, en

förmåga som ebbade ut med barnomsåren.

Beträffande de berömda Cottingley-bilderna — av vilka ju tre var reproducerade i SÖKAREN i samband med Troëngs artikel — som Conan Doyle lät offentliggöra först i The Strand Magazine 1920 och sedan i The Coming of the Fairies, måste de ha åstadkommit genom materialisationer (och flickorna Elsie och Frances alltså ha varit ypperliga materialisationsmedier).

(Detta under förutsättning att fotografierna är äkta; några av dem visar en så förbluffande klarhet och skärpa, att detta i och för sig — trots expertuttalanden och äkthetsintyg — väcker en del misstro och tvivel. Boken innehåller sex fotografier av naturandar.

O MÄNNISKOR, TRON EJ ATT JORDENS KLOT
BLEV SKAPAT ALLENA FÖR ER,
FÖRSVINNANDE VÄSEN, DEM TIDENS FOT
LÄTT TRAMPAR LIKT VÅRBLOMMOR NER!

E.I. STAGNELIUS (UR DIKTEN "ÄLVORNA").

Verket får väl anses som det klassiska inom detta säregna ämnes- och forskningsområde. Är inte tiden mogen att det översätts till svenska?)

I sitt sista verk "The Edge Of The Unknown" — som förelåg i bokhandeln samma vecka som författaren avled och samma år (1930) översattes till svenska under titeln "På tröskeln till det okända" (Wahlström & Widstrand); boken torde dock nu vara ganska svåröversattlig — behandlar Conan Doyle i en längre artikel "De som hålla till på gränsen" ämnet elementarandar, som han belyser med bl. a. exemplifieringar och citat ur engelsk litteratur. Han berättar däri att han, efter det The Coming of the Fairies utkommit, även mottagit ett utmärkt fotografi från Sverige.

Framhållas bör också en liten bok "Dagligt liv i Älvornas rike", som utkom på bokförlaget Studio i Göteborg 1931, där den bekanta engelska klärvoajanten Geoffrey Hodson under själva iakttagelser-

na nedskrivit sina observationer av en hel mängd olika slag av naturandar.

I sin berömda "Boken om San Michele" berättar dr Axel Munthe om ett möte med en tomte. Om det ligger en verklig händelse bakom denna utbroderade skildring (vilket många gör gällande) — som av försiktighetsskäl draperats i en mantel av skämtsamhet — är naturligtvis svårt att säga. Dr Munthe var inte bara en stor läkare och författare utan också en stor spjuver.

I den teosofiska läran intar tron på elementaler en framträdande plats.

Ännu för 200 år sedan torde tron på tomtar och älvor och allehanda naturväsen som något ganska självklart ha omfattats av även de in-

tellektuellt högstående inom landet. Ett noggrant studium av olika slags äldre litteratur skulle sannolikt kunna ge en oväntad utdelning.

Den möjliga — och kanske sannolika — existensen av elementarvarelser är ett ännu mycket outforskat område, som väntar på sina upptäckare, historiker och framställare. Det är ett minst sagt sällsamt och fascinerande område. Det kanske mest otroliga av allt — sagornas sagoväsen, den nordiska folktrons tomtar, älvor, vittor, näcken och skogsfrun, eller den grekiska och romerska mytologiens undiner, fauner, nymfer m. m. — har plötsligt lämnat fantasiens värld och börjat tränga in i verklighetens; en som man trott för länge sedan stängd dörr har slagits upp och en häpnadsväckande möjlighet ställts i utsikt, understödd av nya och oväntade rön, insikter och indicier från den psykiska forskningens fält — att dessa varelser verkligen

(Forts. på sid. 11.)

GREVE ST. GERMAIN

MANNEN SOM ALDRIG DÖR

Av Raymond Drake

Encyclopaedia Britannica omtalar greve St. Germain som en firad äventyrare under 1700-talet, berömd över hela Europa som "Der Wundermann"; om hans härkomst och födelse är ingenting bestämt känt; hans död ligger likaledes i dunkel. Voltaire som var en cyniker och inte snar att låta sig imponeras, berömde denne "underman" inför Fredrik den store som "en man som aldrig dör och som vet allting". Somliga trodde att St. Germain var en bastard av kungen av Portugal; andra son till en habsburgsk änkedrottning av Spanien och en portugisisk-judisk bankir i Bordeaux; wienska uppteckningar nämner honom som yngre son till prins Frans Leopold Racoczi och prinsessan Charlotte Amelie av Hesse-Wanfried och född omkring 1696. Det ansågs allmänt att han var av mycket förnäm börd, ty han välkomnades i alla de mest exklusiva hovkretsarna i Europa; Ludvig XV och den franska adeln tog emot honom med den största aktning. Greven själv gav inga bestämda upplysningar men antydde med någon ironi att han kanske var äldre än Methusalem.

Flera samtida, från madame de Pompadour till den tyske filosofen Grimm, betonar i brev och dagböcker grevens extraordinära begåvning för historieberättande, hans förmåga att tala alla språk, forntida och moderna, och hans underbara kunskaper om historiska detaljer. Hans fängslande anekdoter om Kleopatra, Pontius Pilatus, Maria Tudor, Henrik VIII och Frans I, vilka berättades färgrikt och detaljerat som av ett ögonvittne, övertygade hans hänförda lyssnare, bland dem Ludvig XV, att han faktiskt beskrev sina egna upplevelser. Andrew Lang undrade, kanhända skämtsamt, om greve St. Germain kunde vara Moses, vars grav aldrig har påträffats. Under det skrytsamt förnuftiga 1700-talet betraktades den fantastiske St. Germain överallt med respektfylld fruktan. Ja, sannerligen tycktes

han vara den sundaste människan i en galen värld.

Samtida beskrivningar

Denne mysteriernas man, fabulöst rik, vacker och utomordentligt fint bildad, uppträdde vid de europeiska hoven vid mitten av 1700-talet och bländade till och med dessa glimrande samfund med sin glänsande personlighet och förvånande kunskaper. 1760 beskrev madame du Hausset greve St. Germain som en man i femtioårsåldern. Han var varken smal eller grov, hade ett mycket förnämt uppträdande, verkade vara begåvad och klädde sig enkelt men med god smak, och på sina fingrar såväl som på sin snusdosa och klocka hade han briljanter av högsta klass; enbart diamanterna på hans knän och skospännen värderades till 200.000 franc; i hans krås glittrade rubiner av ovanlig skönhet; grevinnan d'Adhemar mindes att hans figur var behagfull, hans hår svart, hans blick mild och genomträngande, ögonen kunde ej beskrivas. Grevinnan de Gengy kom ihåg att hon mött honom i Venedig femtio år tidigare, 1710, då han kallade sig markis Balletti. Liksom musikern Rameau, med liknande minnesbild, hävdade hon att han nu (1760) såg yngre ut än då; sitt ungdomliga utseende tillskrev greven själv, märkligt nog, att han renade sig med sennafrön — ännu i dag kända på kontinenten som St. Germain-te! Hans vanor var kända för att vara asketiska, han höll sträng diet och drack endast litet vin; förmodligen utövade han yoga, som han kanske lärt sig under en resa till österlandet omkring 1740.

Greven talade fullständigt ren tyska, perfekt engelska, italienska, spanska och portugisiska; hans franska uppgavs förråda en piedmontesisk accent. Författaren Horace Walpole skrev att greve St. Germain 1745 arresterades i London som jakobitisk spion och anmärkte att greven sjöng, spelade fiol underbart, komponerade, var

tokig och antogs ha gift till sig en stor förmögenhet i Mexiko och sedan gett sig iväg med sin frus juveler till Konstantinopel. Prinsen av Wales visade en otillfredsställd nyfikenhet på honom; regeringen gjorde ingen sak mot greven, och han frisläpptes. Pratet om honom på den tiden berömde inte bara hans briljanta fiolspel utan även hans talangfulla spel på många instrument och det sades att den otroliga begåvning han hade — såsom förmåga att trolla — bevisade att han var mer än en människa; alla underströk att hans förnämsta talang var historieberättande. Det är lätt att förstå hur i dessa dagar före radio och television en så lysande berättare charmade hoven i Europa.

Märkliga krafter

Greve St. Germain's outtömliga förmögenhet tilldrog sig särskilt intresse. Folk gissade att han måste ha någon privat diamtantillverkning, ett företag som ter sig mindre fantastiskt, när man tänker på hans kunskaper i kemi, som var förvånande för den tiden. Han ansågs allmänt ha förmågan att "tvätta" diamanter för att öka deras värde, smälta dem eller sammansmälta flera till en stor sten, ja till och med kunna tillverka utmärkta diamanter. En dag visade Ludvig XV honom en något defekt sten som värderades till 6000 franc; en månad senare återlämnade greven diaman-ten; defekten var nu borta och värdet ökat till 9.600 franc. St. Germain påstod aldrig att han hade upptäckt konsten att göra guld av oädla metaller, fastän han åstadkom en utmärkt legering av koppar och zink. Han lagade till många skönhetsmedel och en pomada åt madame de Pompadour som höll hennes hår vackert till dess hon dog. Greven hade också en anmärkningsvärd "näsa" för internationella affärer, ovanlig på den tiden, och var känd för att ha varit finansiell rådgivare åt regeringar och städer.

En sådan kosmopolitisk person-

lighet som rörde sig i de europeiska hovkretsarna spelade oundvikligt en mystisk roll inom den internationella politiken. Från Venedig försvann han 1710, kanske till östern; grevinnan d'Adhemar nämner hans materialisation vid franska hovet 1743, tydligen från ingenting, då hans glänsande personlighet bländade de parisiska aristokraterna; 1745 var han i London, och från 1746 till 1755 var han en privilegierad gestalt vid det strålände österrikiska hovet, där han kallade sig prins Rococzi; 1755 uppges han ha träffat Clive i Indien. St. Germain uppträdde i Versailles omkring 1757; han tillbringade många timmar ensam med Ludvig XV, och med sitt förnäma sätt behandlade han de stora herrarna som om han var åtminstone deras like. Att han godtogs i sådana lysande kretsar visar att han inte var någon äventyrare i likhet med libertinen Casanova eller den ökände Cagliostro. Han tros varken ha gift sig eller ha haft barn. Hans förbindelser med hovdamerna synes ha varit egendomligt platoniska för denna tygellösa tid. Han undervisade dem tydligen om livets inre mening och, i det han förutsåg den kommande revolutionen, tröstade han dem med inblickar i den dem tillkommande andliga världen.

St. Germain profeterade för Marie Antoinette dagen och timmen för hennes död; drottningen själv omvitnade att han uppenbarade sig för henne i hennes fängelsecell i sin astralkropp och upplyfte hennes själ med försäkran om det underbara livet härefter, vilket inspirerade hennes nobla värdighet vid giljotinen.

Det är möjligt att greven införde Ludvig XV i något av de ockulta brödraskapen, som han var så ryktbar för bland den tidens mystiker. Utan sina ministrars kännedom anställde Ludvig St. Germain som hemlig agent och sände honom i mars 1760 till Haag, där han orsakade stor sensation genom att åstadkomma fred med Preussen på Österrikes bekostnad. Hertig de Choiseul, som var utrikesminister, var så uppretad att han insisterade på att St. Germain skulle fängslas och bunden till händer och fötter kastas i Bastiljen. De holländska myndigheterna, tydligen charmade av St. Germain, vägrade att utlämna honom och han fortsatte till England

i juni 1760, gav en intervju för en Londontidning, men redogörelsen för denna har tyvärr gått förlorad.

Hans år i Tyskland

Efter ett år i London, påstås det bestämt, reste St. Germain till Ryssland och spelade en viktig roll i konspirationerna mot tsar Peter III i juli 1762, en komplott som på Rysslands tron placerade den fruktansvärda Katarina. 1769 startade han i Venedig en fabrik där man av lin gjorde en textil, påminnande om silke; i Italien åtnjöt han betydande anseende inom de plastiska konsterna. Följande år presenterade sig greven i rysk generalsuniform för greve Alexis Orloff i Leghorn och bemöttes mycket höviskt av den högdragne aristokraten. Under flera år bodde St. Germain i Tyskland hos lantgreven Karl av Hessen och undervisade honom i vetenskapliga experiment; han erbjöd Fredrik den store en förteckning över olika kemiska förvandlingar, som, om monarken hade tagit det allvarligt, kunde ha gett Tyskland ledningen i den industriella revolutionen, och gjort landet till Europas herre.

Kanske att hemligheten med grevens vänskap med så många framstående personer ligger i hans inflytande inom mysterieordnarna, såsom frimurarorden, som han grundade; för de initierade är det möjligt att han avslöjade vem han verkligen var.

Mesmer uppgav att greven hade undervisat honom om det undermedvetna, och så berett vägen för våra dagars psykiatri.

Hans senare år

Platsen och året för St. Germain's död är okända; under sina senare år passades han upp av kvinnor endast, som skötte honom likt Salomo. Det har uppgetts att han småningom blev svagare och dog i deras armar någon gång mellan 1780 och 1795. Ockultister antyder att ryktet om hans död bara symboliserade att

han drog sig tillbaka från världsliga affärer; den ryktbara teosofen, madame Blavatsky, hävdade ett århundrade senare att en sådan firad mans frånfalle säkerligen skulle ha getts omfattande publicitet och att det faktum att ingen sådan förekomst visar att han måste fortfarande vara i livet. Greven uppgavs ha haft en viktig konferens med Katarina av Ryssland 1785, att ha visat sig för madame du Barry vid schavotten 1793 och att ha talat vid madame de Genlis vid underhandlingarna i Wien 1821. St. Germain sades vara nära vän till lord Lytton 1842; 1867 anses han ha bevisat en sammankomst i storlogen i Milano och senare ha inspirerat Chopin och Tjajkovskij. Dr. Annie Besant, teosofen, uppges ha träffat St. Germain första gången 1896.

Greven säges flera gånger ha förbryllat sina samtida med att beskriva uppfinningar som tåget och ångbåten, vilka var okända för 1700-talet, och en gång talade han i förtroende om att han fått hemliga instruktioner att fortsätta till England för att förbereda dessa uppfinningar. Andrew Lang skrev 1904, sedan han gjort omfattande efterforskningar hos många kontinentala myndigheter, att han inte trodde att St. Germain var död utan var den major Fraser som levde i Paris på 1860-talet, en mystisk person med stor förmögenhet, som sade sig ha haft en odödlig vänskap med Ludvig XV och madame de Pompadour. Det finns inga dokument om Frasers död; Lang spekulerade huruvida Fraser, d. v. s. St. Germain, blev den mystiske Muscovite, som vid slutet av århundradet var rådgivare åt Dalai Lama.

Från Flying Saucer Review.

Anm. Drake slutar sin artikel med en undran om kanske St. Germain kommit från en främmande planet.

SÖKAREN-red. för sin del anser att det nog inte är på sin plats att göra alltför seriösa kommentarer till denna historia utan säger bara: det finns märkliga uppgifter om St. Gernain — och tro't om ni vill.

Att veta sig ingenting veta är det högsta.

Den som tror sig veta vad han icke vet är sjuk.

Blott genom att känna sin sjukdom såsom sjukdom blir han fri från sjukdom.

Den vise är icke sjuk.

Han känner sin sjukdom såsom sjukdom, därför är han fri från sjukdom.

Laotse (Ur Boken om Tao.) (500-talet före Kristus.)

OM EXISTENSEN. TIDSBEGREPPET. EVOLUTIONEN

Att något jämnt "tidsflöde" inte existerar, har den moderna vetenskapen kommit till klarhet om. Tiden är inte någonting som obevekligt "flyter fram" genom universum. Tid är vårt mått på en händelsemängd som förekommer mellan bestämda händelser. Många händelser: lång tid; få händelser: kort tid. Rum (längd, bredd och höjd) och tid är dimensioner, d. v. s. "utvidgningar", i vilka universum existerar. Längden ger oss avstånd, längd—bredd yttorlek och längd—bredd—höjd rymd. Tiden ger oss **förändringens möjlighet**. Utan den skulle inte en tanke kunna finnas, eftersom en tanke har ett förlopp — den fordrar "tid".

Många har funderat över vad tid egentligen är — och dess relation till "nuet". "Det finns ingen tid; det finns bara nu", hävdar en del. Ja, det låter sig sägas att **alltid** det förflutna inte längre finns och framtiden ännu inte är till — att allt som finns, har funnits och skall finnas, finns i nuet, att världsförloppet utspelas i nuet. — Men betyder det att allt sker jämsides — så att t. ex. Gustav Vasa just nu blir krönt till Sveriges konung? Nej, den karaktären har inte nuet. Skulle "kung Gösta" nu bli krönt, vore det samma som att kröningen, liksom alla andra världshändelser, aldrig toge slut — och aldrig började — universum vore dött; allting som kunde finnas, fanns; allt skeende, all förändring, vore en illusion. Men nuet är ett levande nu.

Att allt inte sker samtidigt, är detsamma som att det finns en ordningsföljd mellan händelserna. Olof Skötkonungs dop, Gustav Vasas kröning, kronprins Carl Gustafs studentexamen etc. står i "före och efter"-förhållande till varandra, och ordningsföljden mellan händelserna är orubblig. Den som hävdar att allting utspelas sig "samtidigt", uttrycker i verkligheten att världshändelserna inte står i något ordningsförhållande till varandra.

På liknande sätt som vi tidigare kommit fram till att oändlighet i

rummet är en orimlighet ("Om existensen. Rumsbegreppet." Söka- ren nr 5, 1966), kan vi förstå att det inte finns en ändlös rad av händelser bakåt i tiden. En oändlig mängd innebär nämligen alltid en motsägelse, vare sig det rör sig om rymdmängd, ytmängd eller händelsemängd. Det ligger i begreppet mängd att den är bestämd. "Oändlig mängd" är ingen mängd, ty den har förlorat sina "konturer" — på liknande sätt som "oändligt klot", vilket är en orimlighet enligt föregående artikel.

Av detta följer att händelsemängden i universum i ett nu måste vara bestämd — fastän i ökande. Och eftersom det finns en orubblig ordningsföljd mellan allt som sker, förstår vi att det måste finnas en **början** med en första händelse. Om vi nu ser universum som en materiell verklighet, ställs vi inför frågor som synes antyda orimligheter: Ur vad uppkom den första atomen eller partikeln? Eftersom den var först, skulle den ha uppkommit ur ingenting. Men kan något komma ur intet? Och vilken var orsaken till uppkomsten av det första? Eftersom det var först, skulle dess orsak ligga i intet. Men kan intet vara orsak till något?

Problemet med "början" tycks lika svårt som problemet med "ändan" i rummet. Rummet kunde varken vara ändligt eller oändligt. Men motsägelserna försvann, när vi föreställde oss varat (det som är) som andligt. Likaså löser sig frågorna kring tiden och början, om vi antar att universum är andligt.

Vi måste inse att tidsdimensionen är **förändringens möjlighet**, d. v. s. möjligheten till liv. Emedan världsansanden är **levande** — kan vilja, skapa — äger den tidens egenskap. Denna ger upphov till ett skeende.

Men om det måste finnas en första händelse — universums första tanke — har då världsansanden inte alltid funnits? Har då Gud blivit till?

Svaret är att i en mening har gudsväsendet alltid funnits, i en annan mening har det inte. Gud

har alltid existerat i den meningen att ingenting någonsin funnits utanför Gud. Och eftersom tiden är ett mått på en mängd tilldragelser, har Gud funnits "i all tid": det finns inget skeende som inte Gud har upplevt, d. v. s. — vilket är samma sak — ingen tid då Gud inte existerat. Men i den meningen att det i Gud skulle finnas en oändlig räckvid av händelser, har Gud inte "alltid" existerat.

Livet i Gud har en början. Universums händelser sträcker sig inte oändligt långt bakåt i tiden, händelsemängden i världsminnen är inte gränslös. — På grund av en fast rotad felaktig föreställning om tiden undrar man över vad som fanns före livet i Gud och vad som gav upphov till Gud-universum. Men att fråga efter något före den första händelsen, är att fråga vad som fanns "före tiden", vilket är meningslöst. Det kan inte finnas något före det första, ingen "väntan" eller "tomhet"; man kan inte heller säga att universum då ännu inte var fött. Ty den dimension vi kallar tid, sträcker sig från och med Guds första tanke. Att säga att Gud "blev till" vore också fel, ty "bli till" innebär ett skeende i tiden, och Gud existerar inte i tiden. Gud är ett tidlöst väsen i det att tiden finns i Gud, är en egenskap hos Gud. Gud har inte fötts ur någonting, har inte framstått ur faktorer utanför honom själv. Gud är **verkligheten**.

Eftersom Gud inte har någon orsak utanför sig, beror hans existens på hans egenskaper.

Det verkar emellertid "konstigt" att världsalldet har en början, att det alltså funnits en tid då ännu mycket litet hade hänt. Man undrar: om Gud en gång varit en mycket ung Gud, hur har han då sett på sin egen existens, måste han inte ha frågat sig: var kommer jag ifrån, varför existerar jag? Måste han inte ha tänkt: jag finns men har inte alltid funnits, genom något under har jag blivit till...?

Nej, redan i början hade Gud kunnat säga att han var evig och alltid hade existerat, ty redan då

hade han upplevt allt som funnits att uppleva, han hade varit med "i all tid". Guds eventuella frågor rörande sitt eget väsen kan inte gälla var han själv kommer ifrån och varför han är till, ty det måste vara klart att Gud är **allt som finns** och **allt som kan finnas**.

Men det är konstigt att tänka sig — kanske även för Gud, vem vet? — att livet i Gud har en begynnelse. Men orsaken till Guds första tanke måste vara densamma som till alla andra: gudsväsendets natur.

Våra individuella själar måste ses som fragment av Gud. Envar som "ser in i sig själv" kan nog uppfatta att hans ande tycks tidlös. Kroppen förändras — den tillhör tiden, d. v. s. Guds föreställningar — men jaget är detsamma; det existerar inte i tid och rum. Anden i sig själv åldras inte. Inte heller förflyttas den. Den är oföränderlig. Men föreställningarna i den förändras: de tankar som den enskilda anden har, rör sig kring dess sinnesförmågor; därför tänker människan annorlunda när hennes organism är 15 än när den är 60.

Världsandens utveckling får man väl föreställa sig så att en gång var den ytterst "primitiv", den var mindre utvecklad än en amöba. "Gud" hade då få föreställningar och känslor. Men genom de ting han skapade i sig själv, utvecklades hans personlighet. Han fann att han var "allsmäktig", att han förmådde skapa allt vad han kunde föreställa sig. Och han fick alltmer komplicerade idéer. Han lyckades göra solar av sammanpressad gas — och solsystem med planeter.

Kanske upplevde Gud sin ensamhet. Den var total. Kanske föddes längtan i honom. Han skapade och skapade för att få ro — men förgäves. De döda tingen tillfredsställde honom inte. Men så lyckades han dela sitt eget jag... han skapade föreställningar kring vilka en del av hans ande koncentrerade och begränsade sig. De första levande cellerna blev till. De ägde **liv**, de var "Guds barn" — i dem var och en fanns inplanterad en del av den levande världsanden.

Så blev historiens första amöba skapad. Den ägde självständigt liv och liknade mycket "Gud själv i yngre år". Den var en elementär individ med syften, känslor, förmåga. Den hade en ändamålsenlig or-

ganism som den med sin vilja kunde styra och som var ett instrument för dess ande.

Gud hade förökat sig — genom delning! Och han fortsatte att med sin obegränsade förmåga skapa fantastiska former av materia, växter och djur.

På detta stadium av utvecklingen var väl Gud inte vad vi nu förstår med en "god Gud". Han var en kraft, ett expanderande, levande väsen. De myriader av varelser han åstadkom, inrättade han så att de, varje art för sig, blev dugliga i livskampen. De utrustades med egenskaper som skyddade dem mot angrepp från andra varelser och gjorde det möjligt för dem att själva angripa och förtära andra. — Den levande verkligheten blev inget fredligt rike. Men det mentala tillståndet hos alla djur som skapades, kunde inte vara annorlunda: kärlek föds först på ett högre utvecklingsstadium. — Gud var en ung, kämpande Gud, ett väsen i utveckling. Han satte igång en gigantisk skapelseprocess som fick gå genom blod, lidande och elände. Gud var en fruktansvärd urkraft.

Kanske Gud identifierade sig med de primitiva varelsers kamp. Men med naturnödvändighet siktade han allt högre, åstadkom allt bättre varelser. Och hans egen personlighet blev rikare, hans kärlek och förståelse djupare.

Steg för steg gick evolutionen framåt. Apan tillkom som den dittills högst utvecklade varelsen — men den ägde blott den svagaste reflexionsförmåga och inga moraliska känslor. Dess hjärna var inte så utbildad att några högre föreställningar kunde finnas hos den. Guds verk gick vidare. Den tid kom, då Neanderthalmänniskan levde. Denna varelse var kanske en grubblande varelse. Den grubblade över vad den såg, över bävrarna som byggde, fåglarna som kvittrade och flög, molnen som rörde sig över himlen. Och den grubblade över sin egen existens, sitt väsen. Och den talade! De talorgan som Gud anlagt redan hos dess förfäder av tidigare arter, kunde den använda genom att Gud med all sin intelligens och all sin kraft lyckats skapa den mänskliga hjärnan. Denna Neanderthalmänniska var brutal, dum och oandlig. Men hon kunde känna ömhet — för ett litet barn, för en skadad fågel eller en hjälplös älg som fastnat med hornen i

ett grenverk. Och Gud såg väl med glädje hur kärleksfull ömhet spontant blev till hos de varelser han skapat.

Och vi förstår att kärlek är en egenskap som med nödvändighet uppstår vid en viss punkt i utvecklingen.

Vart syftar Gud? Vill han skapa varelser som inte är människor utan någonting högre, väsen med mera intelligens och godhet än människans?

Ingenting kan tyda på att den nuvarande jordemänniskan är evolutionens slutpunkt. Bättre tider kommer. Det som utvecklingen pekar mot, är **paradiset**, de fullkomligt goda väsendenas uppehållsort och mentala tillstånd. De varelser som skall befolka paradiset, måste ha kärlek utan gräns, ty endast då kan det bli ett paradiset.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Oskar Persson, Malmö, 3:25, Karin Pettersson, Stockholm, 15:—, E. A. Erikson, Vännäs, 3:20, Anonym, 200:—, Jutta von der Marwitz, Stockholm, 2:50, Anonym, 370:—, Hildur Magnusson, Karlstad, 5:—, Valter Sjöberg, Åbosjön, 10:—. Summa kronor 608:95.

Hjärtligt tack för hjälpen! SM

Evangelierna anger helt riktigt som det högsta moralbudet, **älska din nästa så som dig själv**, men varför skall jag göra det, när jag naturligen upplever smärta och välbehag endast hos mig själv och inte hos min nästa? Svaret finns inte i Bibeln men det finns i Vedanta, i form av utsagan **tat twam asi***, som i tre ord ger både metafysik och moral i ett. Du skall älska din nästa som dig själv — därför att du är din nästa, och illusion (avidya eller okunnighet) får dig att tro att din nästa är någon annan än du själv.

Paul Deussen.

*) Det är du.

Anm. I djupet av vår ande — av dig och mig — »under» alla tankar, känslor och förmågor, finns någonting som är grunden för allt det själsliga. Det är detta som vi avser, när vi talar om »jag». Och detta är enligt hinduismen detsamma hos alla levande varelser. Allt är identiskt med allt. — Det går att »tänka fram» att det förhåller sig så, men ingen skall övertalas till denna uppfattning; den måste uppkomma genom övertygelse.

Vi kan inte hindra onskans svarlösa fåglar att flyga över våra huvuden, men vi kan hindra dem att bygga sina nästen i vårt hår.

Kinesiskt ordspråk

Dr. Hynek gör en UFO - undersökning

Minst 40 personer såg ett oidentifierat flygande föremål landa i sumpmarkerna i närheten av Ann Arbor, Michigan, USA, på kvällen söndagen den 20 mars i år enligt pressmeddelanden. Tolv av vittnena var polismän. Vittnen sa att ovanför det främmande föremålet på marken syn-tes fyra likadana i luften till dess att den landade tingesten gav sig iväg med ett vislande ljud som ekot av en rikoschet-terande kula.

Två vicesheriffer sa att de såg sällsamma, blinkande ljus — tydligen från ett flygande föremål — stiga upp ovan träden och sedan sänka sig ned. Polismannen Robert Honeywell berättade att han tillsammans med några kolleger såg en formation av fyra eller fem UFO:n med röda, vita och blå ljus. Ett av dem för rakt över hans bil. Det var ungefär 600 meter ovanför hans huvud, och det hördes inget som helst motorljud från det. Dess storlek var som ett medelstort flygplan. Man kunde inte exakt se dess form på grund av mörkret, men det var mer eller mindre runt.

Sex polisbilar jagade det landade UFO:t, men det försvann. Polismännen Stanley McFadden och David Fitzpatrick lämnade sin bil och gav sig iväg över sumpmarkerna, sedan de sett föremålet stiga upp till trädhöjd och sedan sänka sig och tydligen landa. 40—50 personer såg det på marken, sa McFadden.

Lantbrukaren Frank Mannor, 47, och hans son Ronald, 19, berättade för polisen att de sprungit genom sumpmarkerna till ett avstånd av ca 450 meter från föremålet. De gjorde en teckning av det och beskrev dess form som liknande en rugbyboll och med blinkande ljus och antenner. Mannor och hans son sa också att det liknade två elliptiska skålar som lagts tillsammans, med en glob på toppen.

Dr. J. Allen Hynek, astrofysiker och amerikanska flygvapnets vetenskaplige UFO-konsult gjorde en undersökning av Ann Arborfallet genom att samtala med vittnen. Han ansåg att det antagligen var sumpgas som folk hade sett. Sumpmarker, sa han, frambringar en gas som kan bindas genom is och vintriga förhållanden och sedan plötsligt frigöras, när marken tinar upp. Ljusflammorna är en form av kemiskt ljus, och dess låga temperatur är en av dess säregna egenskaper. Han uppgav vidare att sumpgas ibland ger ifrån sig ett »puffande ljud», och detta fenomen kunde vara en förklaring till de ljud som Frank Mannor och hans son hört, när föremålet gav sig iväg. — Hynek konsulterade en kemist rörande sin teori, och gav sedan offentlighet åt den.

Dr. Hynek undersökte också vittnesuppgifter om UFO-iakttagelser som gjorts vid ett sumpmarksområde i närheten av Ann Arbor måndagen den 21 mars. Han sa att hans sumpgasteori gällde dessa båda fall och inte den mängd av andra rapporter som sedan följde från Michigan och andra trakter. Bland dessa andra fall finns ett där en lastbilsförare uppgav att ett okänt luftföremål följde hans bil och skrämde honom under det han körde mellan Cassopolis och Niles i Michigan.

Enligt Journal-American har major Hector Quintanilla vid flygvapnets UFO-undersökningsavdelning sagt att sumpgasteorin inte kan tillfredsställa någon — detta med anledning av de nya rapporter som inkom från Michigan. I ett av dessa fall fann undersökare ett runt avtryck på marken. Det var i Hillsdale, söder om Ann Arbor. Undersökning gjordes av civilförsvarschefen i Hillsdale County, William Van Horn. En reporter från Hillsdale Daily News sa att avtrycket var ungefär sju fot i diameter med en djup nedskärning på en eller två tum runt omkretsen.

Sedan dr. Hyneks teori blivit känd, sa mrs. Mannor: »Jag är ingen professor, och jag är inte så skolad som han, men jag anser att han måste ha tagit alldeles fel. Jag såg UFO:t med mina egna ögon, och min man och min son såg det också. Jag tror att det pågår någonting som folk inte vet om. Jag är rädd. Jag skulle vilja packa och flytta.» Frank Mannor sa: »Det är inget fel på mina ögon, och inte min sons heller — han har full syn på båda ögonen. Vi kan inte båda två ha tagit fel.»

Beträffande Hillsdalefallet sa Hynek att ljussken som folk hade sett, kunde ha åstadkommit av ungdomar som utfört pojkstreck med bloss. Rosterna av bloss påträffades nära läroverket kort efter iakttagelserna. Till detta genmåler William Van Horn att inga sådana sken hade iakttagits i detta fall. Han och andra hade sett ett vitt och rött föremål — ungefär 60 meter tvärsöver — under nära tre timmar.

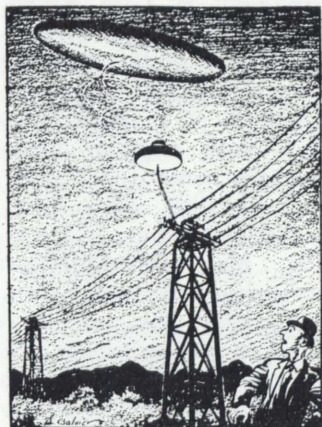
Milton Ferguson, director of public affairs vid skolan, sa att han själv inte hade sett UFO:t men han hade hört om det av dekanus Kelly Hearn och en del elever. »Det som de såg, hade ingen likhet med raketer eller bloss», sa han. »Jag vet inte vad det var, och det vet inte heller de som såg det, men vad dr. Hynek säger, är inget annat än bortförklaring. Flygvapnet kommer att få tråkigheter om de fortsätter på det här sättet.»

Red:s anm. I nästa nummer återger vi dr. Hyneks uttalande till pressen rörande hans undersökningar av Ann Arbor- och Hillsdalefallen. Enligt Hynek såg inga vittnen — utom Mannors — något annat än avlägsna ljussken, och Mannors hade

varit på så långt avstånd från skenet — 450 meter — att de inte kunnat iaktta några detaljer; inga UFO:n sågs i luften! — Endera har pressen gjort en höna av en fjäder och Hynek är en sund och pålitlig UFO-expert eller också har Hynek ryckt av hönan en fjäder och presenterat den som »fenomenet».

I Exeter, New Hampshire, USA, såg en person i september förra året hur ett tefat kom ut från ett cigarrformat UFO högt på himlen. Tefatet sänkte sig ned till dess det svävade över en kraftledning. En långsmal tub sågs komma ut från det och vidröra kraftledningen.

Försäg det sig med elektrisk kraft — på vår bekostnad?

På senare tid har UFO:n visat en benägenhet att dyka upp just när strömvägbrott inträffar — t. ex. den 9 november förra året i nordöstra Förenta staterna. En studerande i Syracuse omtalade att han sett ett UFO, och två äldre att de sett tre eldbollar, när strömmen tog slut. En av eldbollarna syntes vid en huvudkraftledning. — Men inget av vittnena utfrågades av flygvapnet.

När reportern Mort Young vid Journal-American intervjuade en talesman för »Project Bluebook», flygvapnets UFO-undersökningsavdelning, sa denne att de inte undersöker »eldbollar» och hänvisade Young till Amerikanska Meteorologiska Sällskapet.

Från de privata UFO-undersökningsgrupperna NICAP och APRO kommer följande upplysningar:

Den 8 januari 1965 sågs ett lysande föremål över Neapel, Italien. Ljuset i staden slocknade. Amerikanska jetplan gick upp. Föremålet flög iväg. Ljuset tändes igen.

I juli samma år såg chilenska och brasilianska tjänstemän i Antarktis ett UFO manövrera på 10.000 meters höjd. Deras elektriska utrustning påverkades kraftigt.

Den 23 september såg bergmästaren i Cuernavaca, Mexiko — bland andra — ett lysande, skivformat föremål flyga över staden. Alla ljus i staden slocknade.

Den 26 november ilade ett blått, lysande föremål över St. Paul, Minnesota, och lämnade ett spår av lokala strömvägbrott efter sig.

Källa: Journal-American.

Färgernas inverkan på människan

Reichenbach som undersökt själsintryck och förmågor hos personer som han kallar »sensitiva», nämner att sådana personer t. o. m. kan svimma om de sitter mot en vägg med gul färg. Och detta gäller i särskilt hög grad om de samtidigt sitter vända mot öster. Här har vi således en erfarenhet av att **gul färg är irriterande**. Även den icke högkänsliga människan röner påverkan på samma sätt, fastän i mindre grad. Positivt verkande färger är rött, orange, gult (härvid beroende på typen och nyanseringen av färgen). Den bruna färgen är inte irriterande utan nedstämmande, fördystrande. Den kan inte vara lämplig för melankoliska personer, men kan vara lugnande på alltför irriterade, överspända sinnen. Den gröna färgen tillhör det praktiska, normala livets område. Den blå verkar lugnande, sömngivande. Den violetta i ljus typ är andlighetens färg.

Av de korta antydningar som här gjorts, framgår att det är av betydelse vilka färger som våra bostadsrum och inte minst sjukhus, ålderdomshem, skolor samt kyrkor och samlingssalar behärskas av. Inredningsarkitekter bör ha kännedom om färgernas inverkan. Det finns litteratur om detta, men, så vitt jag kan finna, alltför obetydlig. Området tycks inte vara tillräckligt utforskat och rönen inte tillämpliga. Låt naturen vara läromästare här liksom på alla livets områden. I boken »Lappmarkens själ» har jag skrivit bl. a. följande om färgerna i naturen under rubriken »Ode till Lappmarkens höst».

»Naturens skönhetsdrift finner först i människan sin fullbordan. Så länge som människan lever sitt liv i intim kontakt med naturen, har hon även sinne för färgernas själ. Våra allmogedrakter fick sin färg av midsommarstämning och högsommarblomster, lapparnas dräkt efter fjällvärldens höstfärg. När rationalismen kom med dyrkan av förnuftet, då förlorade människorna sin själ. Då förlorade de också färgsinnet. Då överkalkade de kyrkornas vackra färger. Vår tid har återupptäckt dem, emedan den längtar att återfå sin själ, som den kastat bort i materialismens och mammonismens grå fabriker

och historieuppfattning. Sen dess fick livet ingen färg. Varje löftets båge i skyn bländade hennes öga. Vad människan lärt av naturen, kallades »bonngrant». Och när de från naturens liv bortkomna, skulle försöka att härma det bonngranna, så fick de till någonting som kallas »modern konst». — Jag såg på den baltiska utställningen i Malmö dagarna före kriget några tavlor från Ryssland. Det var trianglar, pilspetsar och andra geometriska figurer. De var målade i tre färger: rött, gult, svart. De hade tydligen en profetisk innebörd: både form och färg fick sin fullbordan genom världskriget: blod, eld, död, kaos. Även denna konst ger således en mening åt färgerna, bara man förstår att tyda dem. —

Färgerna samverkar för vårt sinne såväl som för vår kropp. Vill man bringa en människa i elände, så skall man sätta henne i ett rum med bara en färg. Måla sjukrummet i endast en färg, och tillfrisknandet skall försvåras! Sätt fången i en cell med endast en färg och hans sinne skall svärigen undergå förbättring. Wilde skriver i »Fängelset i Readingstaed»:

Ty rosen mjölkvit eller röd
får ej hos fången stå,
det är blott kisel, grus och skarn,
som vi härinne få,
ty att en blomma läkt en sorg
har man exempel på.

Måla inte fängelseväggen eller lasarettsväggen gul eller röd, ty dessa är irritationens och drifternas färger. Men de är lämpliga som komplement för det nedstämda och modlösa sinnet. Därför sätter hösten dessa färger såsom bårder på landskapets dräkt. Det gröna verkar jämvikt, det är barrskogens trygga klädnad. Blått och violett verkar lugnande, sövande, det är färgerna för den sömnlöse — från himmelen kommer hugsvalelsen. Under himmelens blå valv kommer den stilla sömnen smygande över människan. Men när soluppgången kommer med purpur och guld, då väcker den till liv och verksamhet. Vitt är livets och fullkomlighetens färg, ty det är all färg. Svart är dödens färg, ty det är ingen färg. Därför sätter man en vit bård på den svarta kistan. Svart och vitt

möts i polarisation — ängeln Död lägger människan i skötet på ängeln Liv. Grått är neutralitetens och passivitetens färg.»

En frisk människa har en positiv inställning till alla regnbågens färger, i annat fall föreligger någon inskränkning i själslivets eller kroppens hälsa.

V. Vallberg.

Om naturandar...

(Forts. fr. sid. 5.)

existerar; att de fyller för oss okända men nödvändiga funktioner i naturens och speciellt växtvärldens liv; att de tillhör ett materietillstånd av utomordentlig finhet och formbarhet (de är inte i vår mening fysiska varelser men knappast heller det vi menar med andeväsen; Conan Doyles definition »de som hålla till på gränsen» är onekligen träffande). Vår uppfattning av tillvaron har därmed tillförts en helt ny dimension.

Utvecklingen går nu snabbt. Jämsides med en allt hastigare forskridande teknisk och materiell utveckling, som med sitt tveeggade svärd hotar våra jordiska livs- betingelser, tränger från olika håll nya andliga idéer, kunskaper och erfarenheter in i vår medvetandesfär, medan uråldriga och för länge sedan glömda, eller bortdömda, sanningar plötsligt återupptäcks och avslöjar ett aktuellt och levande innehåll. En ny och utvidgad, kosmiskt omfattande uppfattning av tillvaron, och av oss själva som en oförstörbar och integrerande del därav, håller på att spränga alla hittillsvarande gränser och föreställningar.

Många tycker kanhända att frågan om förekomsten av naturandar är en bagatell i detta dramatiska och betydelsefulla skeende. Men det är i så fall en symptomatisk sådan.

Vår värld är i dag inte längre densamma som i går. Naturens sköna och hemlighetsfulla värld har för oss fått ett nytt, meningsfyllt innehåll, ett stämningsvärde som — för att tala med Conan Doyle — »ger ökat behag åt skogens tystnad och hedens vildmark».

Henrik Nilsson.

Att göra det omöjliga möjligt

En dam hade lidit av en fortskridande krökning av ryggraden. Röntgenfotografier visade stora kotförskjutningar. Som en följd av dessa uppstod det tryck på vissa nerver så att hon drabbades av förlamningar i benen. Starkt framåtböjd kunde hon stappla fram med hjälp av två käppar. Ständigt kände hon smärtor. Hon var inte gammal, endast i början av fyrtioåren. Hon hade behandlats på sjukhus och av specialister under ca fyrtio års tid.

Skulle hon någonsin kunna gå upprätt och utan smärtor? **Omöjligt**, löd läkarnas dom.

Och ändå: efter ett besök i en engelsk healingkyrka ägde förändringen rum. Hennes ryggrad rätades ut så att hon kunde stå och gå upprätt, alla symtom på förlamning försvann, liksom alla smärtor. Hon behövde aldrig mer använda sina käppar.

Detta var för ca tolv år sedan. Nu har hon gift sig med en lantbrukare, kör traktor och deltar fullt ut i arbetet på lantgården. Som tack för sitt helande har hon öppnat en healinghelgedom.

Medger nu läkarna att detta var ett fall av andligt helande? Nej. När Harry Edwards lade fram fallet för läkare och visade röntgenfotografier av denna dams ryggrad före och efter, sa de lättvindigt att visst hade hon tillfrisknat men det berodde på den medicinska behandling som hon hade fått under de fyrtio år som läkare behandlat henne.

*

En dam hade fått veta att hon led av cancer. Hon kom till ett lasarett där en kirurg öppnade hennes buk. Han fann en långt gången cancer som hade spritt sig till olika inre organ. Operation var omöjlig. Han sydde igen kvinnan och hon sändes hem för att snart dö.

Så bad man om fjärrhealing för henne. Helaren såg henne inte ens, men symtomen på cancer försvann; hon gick upp i vikt och återvann hälsan och kunde leva ett normalt liv.

Två år därefter genomgick denna dam en bukoperation för en annan åkomma, och så hände det sig att den som opererade henne, var sam-

ma kirurg som gjort det tidigare ingreppet.

När läkaren fick klart för sig att det var samma patient, kunde han ändå inte tro det, trots att hon hade märken efter hans egna händers tidigare arbete. Han sa att det omöjliga kunde vara samma kvinna.

Så kan det hända att när en lidande människa säges vara medicinskt obotlig men svarar på andlig healing och blir bra, så har det "omöjliga" gjorts "möjligt".

Läkare har ett ord för dessa över-normala helanden; det är fråga om "spontant" tillfrisknande, säger de i ett mycket svagt försök att förklara dem; kroppen kan ibland restaurera sig själv. När man talar om för dem att botandena är följder av andligt helande, rycker de på axlarna och bryr sig inte om det — därför att de varken uppskattar eller förstår detta.

Källa: en artikel av Harry Edwards i The Spiritual Healer.

Anm. Det är ju inte så att alla som behandlas med healing, blir botade eller bättre — även om nog en del helare vill hävda detta. Det skulle vara intressant att veta hur stor procent av helares patienter som blivit framgångsrikt behandlade — men någon omfattande undersökning har väl inte gjorts.

Harry Edwards i arbete.

Store Ande, hjälp mig att aldrig döma en annan förrän jag har vandrat två veckor i hans mockasiner.

En bön hos omahaindianerna.

I *Psychic News* berättar tidningens reporter Ann Dooley om att hon bevittnat psykiska operationer i London. En brasiliansk helare, 36-åriga Lourival de Freitas hade hämtats till England för en blixtpolit av en brasiliansk affärsman, Francis Hallawell, som tidigare bott i London. I närvaro av sju andra vittnen höll Ann Dooley andan i häpnad när hon såg helaren i trans avlägsna sjuk lungvävnad från ryggen på ett treårigt barn, som hölls i moderns armar. Hon såg hur helaren med psykisk kraft åstadkom en öppning på barnets kropp och drog ut en tumörliknande vävnad. Öppningen tillslöt därefter och inget märke blev kvar på barnets kropp. Tumören lades i ett vattenglas och var efteråt det enda yttre tecknet på att operationen någonsin ägt rum.

Ann Dooley fick senare höra att barnet som förut saknat aptit, nu "äter för två" och blir allt duktigare.

Under tre och en halv timma opererade de Freitas, som är av zigenarhärstamning, flera patienter, bland andra en brasiliansk professor. Under operationerna förekom gitarrspel, sång och dans, alkoholdrickande och tobaksrökning! Helaren, som sägs vara nykterist i vanliga livet, drack själv en hel del whisky.

Patienterna kände ingenting under dessa ingrepp, som också var helt blodlösa.

På grund av mänsklighetens nuvarande brist på förståelse för sådana här mirakler, kan patienternas identitet inte avslöjas.

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn. Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

TRONS MAGI

Av Norman Vincent Peale

Mark 9: 23; Matt. 19: 26; Apg. 1: 8; Pred. 11: 1; Mal. 3: 10.

alla hans livsdagar.

Jag vill rikta din uppmärksamhet på en text i Nya Testamentet där denna tanke bärs fram. Det är den tjugotredje versen av Markus nionde kapitel, och det är förmodligen en av de främsta pärlor av sanning som finns i den största visdomsboken i världen. Det står: "Allt förmår den som tror."

Märk att det är den som tror, som förmår allt. Du erbjuds någonting väldigt, men endast om du tror. För den som tror, är allt möjligt. Att tro — på djupet av oss själva, dit vi nu riktar vår uppmärksamhet — är något mycket svårt. För den saken fordras inre behärskning. Självuppgivelse är nödvändig. Du måste ge dig hän med hela din själ i tron. Det är inte någonting som kan finnas i ditt medvetandes ytskikt. Och det är förvisso inte ett flytande upprabblande av en trosbekännelse. Men om du kan övervinna dina tvivel och din negativism och kan tro, verkligt och djupt, skall du därmed inträda i ett förvandlat liv, ty "allt förmår den som tror". Det är trons magi.

Tron är en realitet, den är sanningen. Begreppet "magi" är likvärdigt med det största under. Trons magi är en manifestation av en av de största krafterna i universum, tankens makt. Med våra tankar antingen skapar eller nedbryter vi.

Du kan bygga upp ditt liv med konstruktivt tänkande. Du kan riva ned ditt liv genom destruktivt tänkande. Vad du är i dag, är resultatet av vad du har tänkt under många, många år. Vi blir vad vi tänker. Om du vill veta vad du kommer att vara om, låt oss säga, fem år, så behöver du inte anlita någon siare eller spåman för att få reda på det. Jag kan tala om det för dig på ett ögonblick. Om fem år kommer du att vara precis vad du tänker under de följande fem åren. Du kommer att vara större då, om du tänker stort; du kom-

mer att vara mindre, om du tänker smått. Vi har inte tillräckligt ofta klart för oss vilken skapande och nedbrytande makt tanken är. Markus Aurelius skrev: "Vårt liv är vad våra tankar gör det till." Emerson sa att en människa är vad hon tänker på dagen lång.

(Forts.)

Anm. Predikningar som Norman Vincent Peale har hållit, trycks och utges av **Foundation for Christian Living**, Pawling, New York. De sänds varje månad till tusentals människor världen runt. Dr. Peale är en av vår tids mera betydande kristna predikanter och skriftställare. Kanske hans amerikanska hurtfriskhet kan vara påkostande för en prövad människa, men säkert är det en stor och betydelsefull sanning i hans förkunelse om den makt som ligger i tron. Flera böcker av Peale finns översatta till svenska.

Ett memento till de alltför säkra

Ni som är så säkra på allting, bäven, då osäkerhetens sköna dag är inne.

Då en mus kan bli ett lejon, och en försupen gammal tiggare Guds egen gäst —
Då den säkra blir en liten skälvande ynkedom.
Då Herrens Sanning genomlyser allt och alla med sitt bländande ljus...
Hans Sanningar.

Inte våra små, patenterade, väl korkade varor. —
O, Du Osäkerhetens stora, sköna Dag!

Till tystnaden —

Ljuva Tystnad,
full av toner
från Öndlighetens värld.
Eoner har du burit
oss, små människor,
långt, långt bort på
sällsam färd...
O, Heliga Gestalt,
Du som vi aldrig, aldrig
kan ge namn.

Wera Grip-Hamilton

Meditation i öst o. väst

Av Karl Christiansen

Att meditera hör för många människor i Indien och andra österns länder till det dagliga livets självklarheter — ungefär som morgonduschen eller frukosten. Då veckotidningen Illustrated Weekly of India fick lov att göra ett bildreportage om president Radakrishnans arbetsdag, presenterades han först under sin morgonmeditation. Annars skulle läsarna ha tänkt att det saknades något väsentligt. Ett liknande reportage om Burma-ambasadören fru Aung San visade också henne under meditationen. Det är alltså fel att tro att meditation är en sysselsättning som förutsätter en yogis tillbakadragenhet från det dagliga livet. En av mina mediterande indiska vänner är överste i armén, och han säger att det är inte så få bland hans kamrater som har samma "hobby".

Ledande psykologer från William James till C. G. Jung och Erich Fromm har visat åtskilligt intresse för österlandets syn på den inre människan och de metoder som man där nått fram till för människans harmonisering och frigörelse. Detta intresse delas nu till och med av ledande teologer. Prominenta katolska och protestantiska teologer har tillsammans med psykologer och sakkunniga på österns religioner — som t. ex. zen-forskaren professor Graf Dürckheim — bildat en "Arbeitsgemeinschaft Arzt und Seelsorger" (arbetsgemenskap läkare och präst) som varje år har sina orienterings- och diskussionsmöten i Stuttgart bland annat om "meditation och psykoterapi", där också österländska metoder och synpunkter dryftas. Det finns också andra tövaderstecken i kyrkans högre regioner när det gäller förhållandet till andra världsreligioner. Då den lärde Lama Govinda, som en tid hade varit min granne i Indien, kom till en internationell religionskonferens i Venedig för att representera Mahayana-buddhismen, var han, som hade levat i Italien tidigare, i hög grad överraskad över den älskvärdhet och det positiva intresse som visades honom av de katolska prelaterna. Ärkebiskopen i Venedig ställde en bil till hans förfogande, och abboten

i det berömda benediktinerklostret Maria Laach inbjöd honom att hålla föredrag om buddhistisk meditation.

*

Under de senaste åren har inte så få människor i västerlandet stiftat bekantskap med Mahesh Yogis omstridda "djupmeditation". Denna är en primitiv variant av den mest populära meditationsmetoden som förekommer i dagens Indien: mantra japa eller mantrameditation. Mantra betyder, ordagrant översatt, "redskap för tänkande", och det är en formel, ett ord, som "Om" eller en liten sats som "Om mani padme hum", och det står som symbol för det som är meditationens mening och mål. (Att det också finns mantra mot väggohyra, ormar, skorpioner eller för att vinna den älskades kärlek och till många andra nyttiga och behagliga ändamål kan vi se bort ifrån i detta sammanhang.) Meningen med meditation är att nå ut över (transcendera) det vanliga eller normala medvetandets gränser, och ett av de mest berömda mantra som används i Tibet säger det med så klara ord som: — Gå, gå, gå hinsides, alldeles hinsides! (Gaté, gaté, paragaté, parasamgaté!) När vi tänker på poesins ordmagi och hur några få poetiska rader kan framkalla en förändring i medvetandet och utlösa en ny stämning, så förstår vi redan litet av den betydelse ett mantra kan ha för den som vill "gå hinsides" det så kallade normala medvetandet. Men det skall genast tillfogas att meditation består i att ge "ordet" en mycket större chans att verka på medvetandet än vi vanligen ger poesin. Ett mantra skall nämligen upprepas om och om igen, fem minuter, femton minuter och kanske mycket längre tid — tills det har gjort sin verkan och kan läggas undan som ett verktyg som inte längre behövs.

Men att överskrida normalmedvetandets gränser eller "gå hinsides" — är det inte en flykt från verkligheten, något i likhet med att dricka sig berusad eller ta opium eller meskalin? Denna invändning verkar bestickande och den kunde ha sitt berättigande,

men — för det första är till och med den lättaste meditationsmetod inte så lätt att man kan säga att det är trevligt och underhållande att meditera. För de flesta är det ganska besvärligt och tråkigt till att börja med; det skall till åtskillig viljestyrka för att kunna meditera kanske en halvtimme varje dag och fortsätta med det regelbundet. Dessutom behöver inte meditationens välgörande verkan omedelbart ta sig uttryck i en upphöjd stämning. Det finns folk som mediterar i månader utan att uppleva någonting särskilt. De kan tro att de strävar förgäves, men deras familj, vänner och arbetskamrater märker att de verkar så avslappade, att de har så mycket lättare att umgås än förut. Långt från att vara en flykt från verkligheten är meditationen en hjälp till att komma till rätta med dagens problem och i synnerhet livets stora svårigheter.

Meditation med eller utan mantra är en upptäcktsfärd till den dolda människan. Man överskrider det vanliga medvetandet som av Uspenskij betecknades som en slags sömn. Den annars så rastlösa tankeverksamheten stillnar, de yttre sinnesintrycken kopplas bort så att de inte ger upphov till nya associationer. Men medvetandet finns ju där, och för att det inte åter skall fyllas av nya, uppdykande bilder och tankar, riktas uppmärksamheten på ett mantra eller något annat meditationsföremål — ungefär som den som vill dyka ner till sjöbotten kan ta ett järnstycke i handen som han bara behöver hålla fast i för att sjunka djupare och djupare. Och så upptäcker han en ny värld i sitt eget inre hav. Det kan hända att han ser visioner av så intensiv klarhet och färgprakt att de synes vara mycket mer verkliga än det han brukar se med ögonen. Auditioner (hörselhallucinationer) och andra rent subjektiva sinnesförmimmelser är också vanliga. Ganska ofta uppträder det religiösa visioner när den mediterande har mycket utpräglade religiösa föreställningar. Dessa visioner svarar naturligtvis mot ens religiösa bakgrund. Jag träffade buddhistmunkar i Rangoon som hade "sett" Buddha och "hört" tempelklockor, men samtidigt var de fullständigt klara över att det bara rörde sig om projektioner av den omedvetna själsliga aktiviteten.

Under meditationen kan det ock-

så hända att man förnimmer kroppen som ett kraftfält av vibrationer eller tycker att den liksom upplöser sig, eller man känner sig lyftad ut ur kroppen, kanske till och med till den grad att man tror sig se ned på den. Det förekommer också djupa och tillsynes omotiverade sinnesrörelser; den mediterande kan bli mycket glad eller ledsen, kan skaka av skratt eller bli ond eller rädd. Allt detta och mycket annat kan ske under meditationen, och en hel del av dessa fenomen kan också förekomma under en avslappningsterapi som autogen träning eller psykoanalys.

För psykiskt obalanserade personer eller folk med särskilt negativa karaktärsdrag kan det vara farligt att meditera. Vid sådana tillfällen är det absolut nödvändigt att meditationen sker under kontroll. Kyrkorådet dr K. B. Ritter från Marburg berättade enligt referatet av årskongressen "Läkare och Präst" 1957 i Stuttgart om en liten meditationscirkel som han hade startat: — Hos en av deltagarna, som gäller för att vara kristen, ja han har en högre prästställning, men som är en kvinnoförörare av värsta slag och en brutal egoist, ledde det till en katastrof, till en fruktansvärd vision. Mitt i natten störtade han skrikande in på mitt rum: han hade sett sig själv i en djävulsk mask som han noga beskrev.

Detta slags katastrofer är dock tämligen sällsynta, både därför att människor av en så negativ typ inte brukar meditera och därför att en kunnig meditationsledare skulle sörja för att meditationen avbröts i rätt tid. Man avlägger därför i många av österlandets meditationscentra daglig rapport om vad som hänt under meditationen, även när det till synes rör sig om helt triviala fenomen. I andra centra, speciellt i Japans zen-kloster, mediterar man tillsammans i en hall, där man blir direkt observerad och dessutom har möjlighet att uppsöka meditationsmästaren. På grund av denna direkta kontakt håller sig lära-aren å jour med meditantens utveckling, han ger råd och uppmuntran om det är nödvändigt, men han går inte in på förklaringar och tolkningar av meditationsfenomenen. Reflexionstänkandet skall så mycket som möjligt hållas utanför, ty det verkar bara störande på meditationen.

(Forts. i nästa nummer.)

VIS VITAE

Radionisk laboratorium, Cypris allé 41, Kastrup, Köbenhavn, meddelar att de har fått flera brev där det berättas om goda resultat med mineralet Vis Vitae. De har sammanställt en förteckning av 20 positiva (och 3 negativa) omdömen om V. V. Då Sökaren tidigare har publicerat utlåtanden — i nr 3, 1965 och nr 1, 1966 — skall vi inte citera några av intygen från Danmark, men vi uppmanar gärna läsarna att pröva mineralet. Fastän V. V. inte är något universalmedel, har det dock hjälpt många, och priset är inte högt: för 8 svenska kronor kan man få en portion från Danmark.

Tre V. V.-utlåtanden, som varit liggande på SÖKARENS redaktion, publiceras här.

— — — den 21 dec. 1965.

Red. Sven Magnusson,
Stockholm.

Undertecknad som är anställd här på — — — undrar om det ännu finns av »understenen». Jag beställde i början av året åt min gamla mamma som är 81 år, hon kände sej då så dålig och klen. Nu har hon troget burit stengruset i påse på sej och nu är hon så kry och pigg, att hon och jag reser i morgon till Stockholm för att fira julen där. Något som skulle ha varit alldeles otänkbart för mamma för 1 år sedan. Om det är »understenens» förtjänst vet jag ju inte, men jag har sett huru min goda mamma blivit allt kryare för varje dag. Jag har berättat om stenen för min bror och svägerska och nu skulle även de vilja ha av den. Kan redaktörn ännu sända 4 paket av stenen är min adress — — — Jag skickar pengarna så fort jag anländer till Stockholm 23/12 som postanvisning. — — —

Med vänlig hälsning
D. E.

— — — den 28 jan. 1966.

Redaktör Sven Magnusson,
Box 3063,
Stockholm 3.

Då jag beställde Sökaren för i år glömde jag en sak — nämligen att tacka för Vis Vitae, som jag erhållit tidigare.

Under ett års tid hade jag besvärats mycket av blåskatarr och katarr i urinröret. Inget antibiotikum i världen kunde hjälpa enligt läkares utsago. Det enda som kunde försökas var sköljning 2 å 3 gånger i veckan av blåsan med silverlösning. Katarrren satt nämligen under slemhinnan. — Jag sprang till sjukhuset och blev sköljd men kände endast obetydlig lindring någon dag.

När jag fick Vis Vitae slog jag det på en mycket liten glasflaska med tätslutande plastlock (en gammal pillerbuk). Jag somnade med flaskan i min knutna vänstra hand och vaknade på morgonen med handen fortfarande hårt knuten om flaskan och — frisk. Den svåra svedan och värken var borta och har varit borta sedan dess. Jag fortsatte med flaskan och slutade med annan behandling.

Sedan ett par veckor har jag haft flaskan utlånad till en god vän.

Jag kanske skall nämna att jag endast använde den på natten och min man bar den på dagen i ett snöre om halsen närmast kroppen.

Med hjärtlig hälsning

G. A.

Vill även tacka för att jag genom tidn. fick vetskap om och även erhållit 2 satser V. V. som jag burit på mig, och min mage har aldrig förut fungerat så bra så lång tid i mitt liv, (är 84 år) så jag tycker det är ett mirakel-medel, biligt och bekvämt. Hjärtligt tack.

Hälsningar.

E. E.

VIS VITAE

(Vidundermineralet)
kan beställas till 8 svenske kr pr styck hos:

RADIONISK LABORATORIUM,
Cypris allé 41, Kastrup,
Köbenhavn. Postgiro 8 38 13

BOKLISTA

Svensk litteratur om flygande tefat:

Frank Scully, De flygande tefaten (Lindqvists, 1951). (Slutsåld)

Donald E. Keyhoe, Flygande tefat — observatörer från världsrymden! (Forum, 1955)

Desmond Leslie och George Adamski, Flygande tefat har landat (Parthenon 1957).

George Adamski, Ombord på rymdskepp (Parthenon 1958).

Daniel W. Fry, Resa med flygande tefat (Parthenon 1958).

Elisabeth Klarer, I rymdskepp över Drakensberg (Parthenon 1959).

Max B. Miller, Flygande tefat — fantasi eller verklighet? (Parthenon 1959)

Ray och Rex Stanford, Kontakt med rymdmänniskor (Parthenon 1959).

Daniel W. Fry, Budskapet från rymden (Parthenon 1960).

Rolf Telano, Vänner i universum (Parthenon 1964).

George Adamski, Meddelandet (Parthenon 1966).

Gösta Rehn, Flygande tefaten. Dokument och teori. (Zindermans sept. 1966). (Böckerna kan inte rekvideras från Sökaren.) Förlaget Parthenon har adressen Hälsingborg 6.

Någon tefatstidskrift utkommer f. n. inte i Sverige, men Ifologiska Sällskapet i Stockholm uppger att deras organ, Tid och Rum (adress Box 607, Stockholm 1) skall återkomma.

De döda berättar...

(Forts. fr. sid. 2.)

vädret, som var en hobby som jag hade på den tiden. På något sätt, fråga mig inte hur, kunde jag se en köldvåg närma sig oss från Colorado. Följande morgon varnade väderlekstjänsten för en köldvåg som i motsats till tidigare prognoser närmade sig från Colorado!"

En tillfällighet?

Kanske det. Köldvågor är inte ovanliga i december, när denna upplevelse ägde rum. Men från Colorado? Den unge mannen sa att om han hade vetat att en köldvåg närmade sig, skulle han ha väntat den från Montana eller Dakota, inte från det mera söderut liggande Colorado.

Vad tror vetenskapen om allt detta?

De flesta läkare är skeptiska. De ser ständigt döende. De vet hur det är att se en patient avlida. De vet att en del i dödsögonblicket tycks "se" döda vänner och släktingar. Det är inte ovanligt att se en döendes ögon vidöppna, som om i förvåning och höra honom yttra namnet på sin hustru eller någon sedan länge död vän som om i förvånad hälsning. Men de flesta läkare tror att sådana döende har hallucinationer. Har de rätt? Är sådana patienter så sjuka att de inte vet vad de ser? Är de omtöcknade av feber och sjukdom?

Dr. Karlis Osis, forskningsdirektör vid parapsykologiska stiftelsen i New York, försöker ta reda på det. Han skickade en frågelista till läkare och sköterskor över hela Förenta staterna. Han ville ha detaljerade medicinska upplysningar om sådana patienter som haft visioner på dödsbädden. Hade de fått droger innan de dog? Hade de hög feber? Hade de delirium? Hade de några gifter i sin organism? Föreföll de vara omtöcknade eller vid klart medvetande?

Sedan alla rapporterna inkommit, hade dr. Osis ett berg av fakta från 1370 döende vilka hade betett sig som om de "sett" en död vän eller släkting. Och svaren på frågorna var överraskande.

Patienter som tycktes hälsa döda vänner och släktingar uppgavs ha förefallit vara vid klart medvetande, inte drogade och hade inte hög feber! De läkare och sjuksköterskor som bevittnade deras död, sa att de

flesta av dem verkade vara i besittning av sitt förnuft och fullt medvetna om sin omgivning ända till dödsögonblicket.

Sådana patienter som syntes omtöcknade, som hade fått kraftiga injektioner eller hade hög feber, beskrev oftare visioner av monster, djävlar eller skräckinjagande djur. Många av dessa förvirrade patienter hade också hallucinationer av vänner och släktingar som ännu levde — något som aldrig förekom hos de klart medvetna patienterna.

Betyder detta att en del människor verkligen "ser in i landet bortom" vid dödsögonblicket? Finns det ett gränssområde mellan liv och död där de levande och de döda ibland tillåts att mötas?

Kanske vi en dag skall veta svaret på denna fråga.

Anm. Artikeln är med särskilt tillstånd återgiven från *Fate Magazine*, Evanston, Ill., USA. Dess författare är en psykolog som länge har intresserat sig för parapsykologi. Han är medicinsk medarbetare i *Post-Gazette* i Pittsburgh.

Upplevelser av astral projektion (som är ett namn på händelser av detta slag) är intressanta och förefaller viktiga att studera, men försiktighet är på sin plats vid försök till tolkning; någon gemensam eller vetenskaplig övertygelse om dem kan vi säkert inte nå fram till ännu. Att de som erfar astral projektion, kan utomsinnligen korrekt uppfatta delar av den av oss alla förnimbara verkligheten, går inte att betvivla; men är de upplevelser som går utöver iakttagelse av vad som finns på vår jord, objektiva eller subjektiva till sin natur?

KONSTNÄRINNAN INGA KEY-ÅBERG-SCHUBERT

utför oljemålningar och akvareller.
Även konstsckligt utförda kopior på beställning. Porträttmål. — blomstermål.

S:t Eriksgatan 109, tel. 33 19 32.

Vi är en grupp värmlänningar som inte har samvete stå överksamla längre; vi har startat Svenska Hälso- och Fredspartiet och kommer att organisera listor vid valen på alla platser där det finns villiga krafter som vill ställa upp och hjälpa till.

Stöd oss genom att anmäla dig som medlem eller organisera en lokalavdelning på din ort eller stöd med gåvor och donationer.

Sätt in 5 kr. på giro 68 10 68 Svenska Hälso- och Fredspartiet, Kroppkärrsvägen 108, Karlstad, så sänder vi handlingsprogram.

NYA BÖCKER

Dolci, Danilo, Maffia och misär. Öden på Sicilien. (SKDB 10:—.) En förkortad nyutgåva i billighetsupplaga av "Röster från Palermo". — Bokens italienska original utkom 1957.

I välståndssverige tänker vi säl- lan på den misär som finns på andra håll i världen. Ombeds vi att ge till behövande i främmande länder, skyller vi gärna på att "det är så dyrt att leva i Sverige".

Vi har vår egen värld, och här blommar nu trädgårdarna, mjölken och honungen flödar, barnen växer upp med rosor på kinderna, väl- närda och duktiga, i lyx, lyx, lyx tillbringar vi vår väl tilltagna fritid.

Men då och då kommer kanske en pust från en helt annan värld, där sjukdom, armod, olycka råder. Det är som en ond ande- dräkt, och vi vänder oss bort från det och tänker "varför kan inte italienarna, araberna, afrikanerna eller sydamerikanerna hålla rent i sina länder liksom vi gör hos oss?"

Dolci, en arkitekt från Nord- italien, har nedstigit till de fattiga på Sicilien, lever bland dem, delar deras lott, och arbetar med mod och begåvning för ett mer män- niskovärdigt liv åt de fattigaste och okunnigaste.

I "Maffia och misär" har han samlat ett antal öden ur Palermos verklighet för att visa hur de lever som sällan har ett arbete, hur de försöker hålla nöden borta, hur de utnyttjas av de rika och mäktiga, och hur de trampas på.

Åkerblom, Lilly, Bortom mänsk- lig horisont. (AB Stilförlaget, Box 578, Stockholm 1, 18:—.) Fru Åker- blom är en spiritualistisk psykiker som arbetar med klärvoajans och psykometri. Hon har nu i en bok samlat en del hågkomster i flera korta kapitel på liknande sätt som Astrid Gilmark i "Jag vet".

Vallberg, V., Den kära okunnig- heten eller Den fördolda kunskapen. (Litteraturförlaget, Box 634, Stockholm 1, 4:—.) Ett bemötande av boken "Den kära vidskepseln" av Bauer.

Vallberg, V., Det Nya Testamen- tets Sanning bestyrkt genom de apostoliska fäderna. (Litteraturför- laget 4:—.)